

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2155/2021
02.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Стефановић адвокат из ..., против туженог АД „Ниш-експрес“ Ниш, чији је пуномоћник Весна Лојпур Стојменовић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3639/2020 од 14.04.2021. године, у седници већа одржаној 02.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3639/2020 од 14.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 761/2020 од 22.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено као незаконито решење туженог бр. .. од 10.09.2015. године којим је тужиоцу престао радни однос отказом уговора о раду бр. .. од 06.04.2015. године са анексом уговора, и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 243.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3639/2020 од 14.04.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 761/2020 од 22.09.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се неосновано у ревизији указује, јер је другостепени суд правилно утврдио да су у поступку пред првостепеним судом утврђене битне чињенице за доношење одлуке у овој правној ствари, у складу са одредбама члана 7. и 8. ЗПП. Због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, ревизија се не може изјавити према одредби члана 407 став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту перача аутобуса по основу уговора о раду бр. .. од 06.04.2015. године. Решењем туженог бр. .. од 10.09.2015. године тужиоцу је престао радни однос, отказом уговора о раду због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине прописаних законом, општим актом туженог и уговором о раду. Тужиоцу је стављено на терет да дана 18.08.2015. године, око 18,00 часова, радећи на каналу линије прања, није извршио комплетно прање возила ... (аутобуса), изоставивши фазе шампонирања возила, трљањем четком и комплетним испирањем, већ је возило прао само феропером – шмрком, и тиме поступио супротно технолошком поступку одржавања хигијене возила. Тужилац је прање аутобуса вршио са колегом ББ и током поступка није оспоравао чињеницу да је возило опрао само феропером, уз истицање да је то урадио јер је проценио да возило није било много прљаво, поступајући при томе по усменом налогу непосредних руководилаца да се штеди на средствима за прање. Након што су контролори, који су били у возилу приликом прања констатовали пропуст тужиоца, возило није пуштено у саобраћај већ је тужилац, по налогу контролора, извршио поновно прање аутобуса у складу са прописаним поступком. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу је достављено упозорење на постојање разлога за давање отказа 31.08.2015. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев.

Закон о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) у члану 179. став 2. тачка 1. и 5. прописује да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, а у ставу 3. тачка 8. овог члана да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 6. став 1. Колективног уговора туженог од 30.07.2014. године прописано је да се под повредом радне обавезе сматра неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза. Под неблаговременим извршавањем радних обавеза сматра се свако одступање од утврђених или убичајених рокова за извршење радних обавеза. Несавесно и немарно извршавање радних обавеза и извршавање радних обавеза постоји ако запослени не поступа у складу са обавезама из описа посла свог радног места, не придржава се

упуства за рад у својој радној јединици (технолошког поступка, наредби, саопштења итд.), не показује уобичајену пажњу која се очекује од просечног запосленог и не понаша се као добар домаћин, иако је морао бити свестан штетних последица таквог понашања. Одредбом члана 7. Колективног уговора туженог предвиђено је да се под непоштовањем радне дисциплине и понашањем запосленог које му онемогућава да настави рад у предузећу подразумева непоштовање правила понашања на раду и у вези са радом, утврђених технолошким поступком, општим актом и другим актима друштва. Отказни разлози из наведених одредби Колективног уговора туженог предвиђени су и у уговору о раду од 06.04.2015. године који је тужилац закључио са туженим.

У конкретном случају, тужиоцу је стављено на терет непоштовање Упуства туженог за рад радника на спољашњем прању возила од 23.04.2015. године, које прописује три фазе: 1) испирање машинама под притиском-феропером, 2) шампонирање возила трљањем четкама и 3) комплетно испирање возила до потпуног уклањања шампона тј. средства за прање. Неспорно је, јер је и сам тужилац потврдио, да није спровео све фазе прања већ само прву фазу прања феропером – шмрком, јер је проценио да возило није толико запрљано да је потребно обавити и остале фазе прања, као и да је на тај начин поступио јер је постојао налог непосредних руководиоца да се штеди на средствима за прање, што су потврдили сви сведоци који су радили на истим пословима као и тужилац. Осим тога, тужилац је по налогу контролора одмах извршио поновно прање возила у складу са прописаним поступком, па за туженог нису наступиле никакве штетне последице.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање, које се ревизијом не може побијати, правилан је закључак нижестепених судова да на страни тужиоца нема одговорности за учињене пропусте у извршавању радне обавезе јер је приликом извршавања радне обавезе поступао у складу са усменим упутством руководиоца да се штеде средства за прање, а тиме ни радње која би се могла квалификовати као повреда радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине и која би представљала отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 1. и став 3. тачка 8. Закона о раду, као и члана 6. став 1 и члана 7. Колективног уговора о раду.

Из наведених разлога, решење о отказу уговора о раду није законито.

Ревизијом туженог се неосновано указује на погрешну примену материјалног права, с обзиром да се оспорава оцена исказа саслушаних сведока а тиме и правилност утврђеног чињеничног стања што не може представљати ревизијски разлог, осим у случајевима из члана 403. став 2. ЗПП, који у овом спору нису остварени. Ни осталим ревизијским наводима не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане другостепене одлуке, па је ревизија оцењена неоснованом.

Како је решење о отказу поништено, тужени је због незаконитог отказа у обавези да изврши реинтеграцију тужиоца враћањем на рад и признавањем свих права по основу рада сходно члану 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић